

ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΝΟΜΟ-ΠΛΑΙΣΙΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ

Εισαγωγή

Η Ομάδα εργασίας για την παιδεία συστήθηκε το καλοκαίρι 2006 από τη Γενική Συνέλευση του Συλλόγου Διδασκόντων και αποτελείται από τους Ρίκη Βαν Μπούσχοτεν, Έφη Γαζή, Νικολό Βογιαζίδη, Τάκη Πολίτη, Στάθη Κουτσερή, Νικήτα Μυλόπουλο και Κώστα Χατζηκυριάκου. Στην αρχική φάση η ομάδα συζήτησε τα γενικότερα προβλήματα της ανώτατης εκπαίδευσης και τις προτάσεις μας για τη βελτίωσή της. Παράλληλα μελέτησε και τα βασικά κείμενα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο Δημήτρης Κυρτάτας έστειλε ένα κείμενο στην ομάδα, στο οποίο τόνισε την ανάγκη να μελετηθούν και οι τρεις βαθμίδες της εκπαίδευσης μαζί, και να αλλάξει ο τρόπος εισαγωγής των φοιτητών στα ΑΕΙ. Σε δεύτερη φάση η ομάδα επικεντρώθηκε στη μελέτη του νέου νόμου-πλαίσου. Σχολίασε κατ' άρθρον το αρχικό νομοσχέδιο του Υπουργείου Παιδείας και το νέο νομοσχέδιο, όπως κατατέθηκε για ψήφιση στη Βουλή. Το τελικό κείμενο του νόμου, όπως ψηφίστηκε δεν διαφέρει ουσιαστικά από τη δεύτερη εκδοχή του νομοσχεδίου: δεν έλαβε υπόψη τις παρατηρήσεις της επιστημονικής επιτροπής της Βουλής όσον αφορά τα σημεία που θεωρούνται αντισυνταγματικά. Οι επί μέρους αλλαγές, οι περισσότερες από τις οποίες είναι προς το χειρότερο, σχολιάζονται στο τέλος αυτού του κειμένου. Η ομάδα κατέληξε στα εξής κύρια συμπεράσματα σχετικά με το νέο Νόμο-Πλαίσιο. Το τελικό κείμενο αποτελεί σύνθεση και σύγκλιση των απόψεων των μελών της ομάδας, χωρίς να αποτυπώνει απόλυτα τις προσωπικές θέσεις των μελών.

Ο νέος Νόμος-Πλαίσιο

Σε ένα γενικό επίπεδο η ομάδα εργασίας διαπίστωσε ότι το νέο νομοθετικό κείμενο δεν συνιστά ούτε μεταρρύθμιση, ούτε νόμο-πλαίσιο. Αφενός ρυθμίζει ορισμένες λεπτομέρειες λειτουργίας που δεν έχουν θέση σε ένα νόμο-πλαίσιο, όπως ο αριθμός των διδακτικών εβδομάδων, αφετέρου περιέχει διατάξεις που είτε είναι ανεφάρμοστες είτε ενδέχεται να υπονομεύσουν το δημόσιο και δημοκρατικό Πανεπιστήμιο. Σε αρκετά σημεία είναι φανερό για την πλειοψηφία της ομάδας ότι ο νέος νόμος έχει σχεδιαστεί ως εκτελεστικός νόμος της αναθεώρησης του άρθρου 16 του Συντάγματος, η οποία όμως δεν έγινε. Παρακάτω ακολουθούν τα σχόλια της ομάδας εργασίας για τα πιο προβληματικά κομμικά σημεία του νόμου-πλαίσου.

Άρθρο 1. Αποστολή των ΑΕΙ. Το άρθρο αυτό περιέχει τρία σημεία που ανοίγουν την πόρτα για την εμπορευματοποίηση και υποβάθμιση της δημόσιας εκπαίδευσης, παρόλο που δεν παραπέμπουν ευθέως σ' αυτά.

- Διαγράφεται η υποχρέωση του κράτους να παρέχει την ανώτατη εκπαίδευση, υποχρέωση που προβλέπεται ρητά τόσο στο Σύνταγμα όσο και στον παλιό νόμο-πλαίσιο. Ο σκοπός αυτής της διαγραφής γίνεται σαφέστερος όταν συσχετίζεται με άλλες ρυθμίσεις για την χρηματοδότηση που θα αναφερθούν παρακάτω.
- Η εκπαίδευση δεν γίνεται πλέον αντιληπτή ως δημόσιο αγαθό, αλλά ως «παροχή υπηρεσιών».
- Ως προς την ποιότητα της παρεχόμενης εκπαίδευσης μιλάει απλώς για (επιστημονική, επαγγελματική και πολιτιστική) "επάρκεια", ενώ ο παλιός νόμος-πλαίσιο μιλάει για «διαμόρφωση κοινωνικής και πολιτικής συνείδησης» και για «εφόδια για την άρτια κατάρτιση για επιστημονική και επαγγελματική σταδιοδρομία». Κατά την κρίση της πλειοψηφίας της ομάδας η χρήση του όρου «επάρκεια» συνδέεται με τη φιλοσοφία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής σύμφωνα με την οποία σκοπός της ανώτατης εκπαίδευσης πρέπει να είναι η καλλιέργεια «δεξιοτήτων» (skills) αντί για την προώθηση της επιστημονικής γνώσης και της κριτικής σκέψης. Η πλειοψηφία της ομάδας διαφωνεί επίσης με τη υιοθέτηση της μονομερούς πολιτικής της βιώσιμης ανάπτυξης στο πλαίσιο της αποστολής των ΑΕΙ.

Άρθρο 3. Άσυλο. Η ομάδα θεωρεί προβληματικές όλες τις διατάξεις του άρθρου αυτού. Ιδιαίτερα:

- Διαφωνεί με τη μετατροπή του «πανεπιστημιακού» ασύλου σε «ακαδημαϊκό». Κατ' αυτόν τον τρόπο, δεν προστατεύεται πλέον η ελεύθερη διακίνηση ιδεών σε εκδηλώσεις που απευθύνονται στο ευρύτερο κοινό και οργανώνονται από φορείς που δεν ανήκουν στην ακαδημαϊκή κοινότητα και/ή δεν έχουν αυστηρά ακαδημαϊκό περιεχόμενο.
- Η εδαφικοποίηση της ελεύθερης διακίνησης ιδεών μόνο στους χώρους έρευνας και διδασκαλίας μας βρίσκει αντίθετους. Γενικότερα, θεωρούμε ότι το άρθρο για το άσυλο εντάσσεται σε μια ευρύτερη στρατηγική αποδημοσιοποίησης του κοινωνικού χώρου.
- Στο νέο νόμο-πλαίσιο το ακαδημαϊκό άσυλο συνδέεται με το δικαίωμα στη μάθηση και στην εργασία, διάταξη που σαφώς στοχεύει στον περιορισμό, ή και την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης φοιτητών και διδασκόντων.

- Τρόπος απόφασης άρσης του ασύλου: διαφωνούμε με την ανάθεση της απόφασης στο Πρυτανικό Συμβούλιο με πλειοψηφία. Θεωρούμε ότι για ένα τόσο σημαντικό θέμα απαιτείται μια πιο δημοκρατική διαδικασία λήψης αποφάσεων: να μείνει η προηγούμενη διαδικασία μέσω της επιτροπής ασύλου και της Σύγκλητο.
- Προβλέπεται ποινική δίωξη όχι για όσους καταπατούν το πανεπιστημιακό άσυλο, όπως στο παλιό νόμο-πλαίσιο (απαγόρευση επέμβασης δημόσιας δύναμης χωρίς πρόσκληση ή άδεια του αρμόδιου οργάνου του ΑΕΙ), αλλά για τους παραβάτες όλων των διατάξεων του άρθρου, π.χ. για όσους εμποδίζουν τη μάθηση και την εργασία. Εξάλλου, η ρήτρα αυτή θεωρήθηκε άκρως προβληματική από την επιστημονική επιτροπή της Βουλής, επειδή δεν ορίζεται σαφώς το αδίκημα.

Κεφάλαιο Β Αυτοδιοίκηση - οικονομική διαχείριση

Γενικό σχόλιο: μια φαινομενική μόνο αυτοτέλεια με την παραπομπή πολλών θεμάτων στον εσωτερικό κανονισμό καταστρατηγείται στο ίδιο κείμενο από αυταρχικές παρεμβάσεις από το κράτος, και από την υπό όρους χρηματοδότηση, ενώ παράλληλα το κράτος επιχειρεί να απαλλαχθεί από τις ευθύνες που έχει βάσει του Συντάγματος. Θέματα που έχουν τη θέση τους στο εσωτερικό κανονισμό ή πρέπει να μείνουν στην αρμοδιότητα των Τμημάτων (όπως η διάρκεια των εξαμήνων, οι εξεταστικές, το περιεχόμενο των προγραμμάτων σπουδών) ρυθμίζονται αυστηρά στο νόμο, ενώ θέματα που θα έπρεπε να ρυθμίζονται λεπτομερώς στο νόμο (όπως π.χ. τα κριτήρια εκλογής και εξέλιξης των μελών ΔΕΠ) παραπέμπονται στον εσωτερικό κανονισμό.

Σχόλια για επί μέρους διατάξεις.

- Ο ίδιος ο εσωτερικός κανονισμός εν τέλει δεν καταρτίζεται αυτόνομα από τα ΑΕΙ, αλλά πρέπει να ακολουθεί το πρότυπο του Υπουργείου και εγκρίνεται με προεδρικό διάταγμα. Αν κάποιο ΑΕΙ δεν το τηρεί, απαγορεύεται η έκδοση κάθε διοικητικής πράξης.
- Βάσει των τετραετών συμφωνιών, η χρηματοδότηση γίνεται υπό όρους. Η χρηματοδότηση εξαρτάται από τη σύναψη ή τήρηση τετραετούς συμφωνίας με το Υπουργείο, από την αξιολόγηση του Ιδρύματος και από την χρηματοδότηση από "άλλες πηγές". Σύμφωνα με την επιστημονική επιτροπή της Βουλής αυτές οι διατάξεις είναι αντισυνταγματικές, γιατί αντίκεινται στο άρθρο 16 και ανοίγουν το δρόμο στην αναζήτηση ιδιωτικών πόρων και, κατά την πλειοψηφία της ομάδας, στην εμπορευματοποίηση της παιδείας. Ενδεικτικό αυτής της τάσης είναι και το γεγονός ότι στο άρθρο 7 η χρηματοδότηση μετονομάζεται σε "επιχορήγηση", η οποία και πάλι εξαρτάται από τη σύναψη τετραετών συμφωνιών. Η αυταρχική λογική του νόμου παραστατικά αποκαλύπτεται στο ότι τα πανεπιστήμια δεσμεύονται μονομερώς επί τη βάσει των τετραετών προγραμμάτων. Επί πλέον αν σημειωθεί καθυστέρηση στην εφαρμογή των τετραετών προγραμμάτων - καθυστέρηση που μπορεί να οφείλεται και στο Υπουργείο, δεν καθορίζονται οι ευθύνες - το Υπουργείο μπορεί να μεταφέρει τους πόρους από το ένα ΑΕΙ στο άλλο. Κι εδώ καταργείται εντελώς η αυτοτέλεια των ΑΕΙ. Ακόμα, δεν προβλέπεται διαμεσολαβητικός μηχανισμός μεταξύ ΑΕΙ και ΥΠΕΠΘ, ενώ δεν είναι σαφές πώς θα διασφαλίζεται η χρηματοδότηση με δεδομένο το γεγονός ότι ο κρατικός προϋπολογισμός είναι ετήσιος..
- Σε πολλές διατάξεις δεν λαμβάνεται πλέον υπόψη η απόφαση των ΓΣ των τμημάτων, αλλά απλώς η γνώμη τους.
- Γενικότερα, η εξατομίκευση και ο κατακερματισμός των σχέσεων μεταξύ ΑΕΙ και κράτους μέσα από τις τετραετείς συμφωνίες και τους εσωτερικούς κανονισμούς θα καταστήσουν τις συλλογικές διεκδικήσεις πολύ δυσκολότερες.
- Τέλος, η απαίτηση διαφάνειας - η οποία είναι σωστή - φαίνεται να ισχύει μόνο για τα ΑΕΙ και για τα μέλη ΔΕΠ, όχι για το Υπουργείο και το Κράτος. Το Υπουργείο ούτε αξιολογείται ούτε έχει να λογοδοτήσει πουθενά.

Εκπροσώπηση, εκλογή οργάνων

- Η μόνη θετική ουσιαστική ρύθμιση είναι η ανάδειξη Πρυτάνεων και Προέδρων Τμημάτων με καθολική ψηφοφορία των φοιτητών. Είναι όμως προβληματικό ότι δεν μετράει καθόλου η προσέλευση της κάθε κατηγορίας των εκλεκτόρων. Η ομάδα εργασίας ανέπτυξε ένα προβληματισμό για την υφιστάμενη ανάδειξη των εκπροσώπων των φοιτητών στα συλλογικά όργανα (ΓΣ) από τα συνδικαλιστικά τους όργανα, και τόνισε την ανάγκη να αναζητηθεί μια πιο δημοκρατική λύση και μια πιο ενεργή συμμετοχή των φοιτητών.
- Η έλλειψη μέτρων φοιτητικής μέριμνας είναι άκρως προβληματική και αντίκειται στην απαίτηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης να εξασφαλίζεται η ισότιμη πρόσβαση στην ανώτατη εκπαίδευση ανεξάρτητα από την οικονομική κατάσταση των φοιτητών. Δεν μπορούν να γίνουν δεκτές οι ανταποδοτικές και μόνο υποτροφίες και τα άτοκα δάνεια.

Γνωστικά αντικείμενα των μελών ΔΕΠ.

- Το νομοθέτημα εκφράζει ένα πολύ συντηρητικό πνεύμα που δεν αφήνει χώρο για διεπιστημονικά ή νέα γνωστικά αντικείμενα. Με την απαίτηση όλα τα μέλη ΔΕΠ να επανακαθορίζουν το γνωστικό τους αντικείμενο στο ενιαίο γνωστικό αντικείμενο του τομέα ή σε ένα από τα αυτοτελή γνωστικά αντικείμενά του (άρθρο 23) διακρίνουμε μια προσπάθεια διαμόρφωσης "εθνικού καταλόγου" γνωστικών αντικειμένων. Διακρίνουμε επίσης μια προσπάθεια επαναφοράς της έδρας νέου τύπου από το παράθυρο. Στο άρθρο 25. παρ. 3 η προκήρυξη νέων θέσεων ΔΕΠ συνδέονται με τις τετραετείς συμφωνίες που πρέπει να εγκρίνονται από το Υπουργείο, ενώ τώρα ο προγραμματισμός νέων θέσεων καθορίζεται από τα Τμήματα χωρίς παρέμβαση του Υπουργείου. Η ενίσχυση ενός κατεστημένου πρωτοβάθμιων καθηγητών φαίνεται και από τη διατήρηση του ρόλου συνταξιούχων καθηγητών π.χ. ως μελών εισηγητικών επιτροπών και από την απαίτηση οι διευθυντές εργαστηρίων να είναι πρωτοβάθμιοι.

Εκλογές και εξελίξεις μελών ΔΕΠ

- Οι ρυθμίσεις για τα εκλεκτορικά σώματα με το ένα τρίτο να προέρχεται από άλλα ΑΕΙ είναι δύσκολο να εφαρμοστεί και θα οδηγήσει σε καθυστέρηση των εκλογών και των εξελίξεων. Σύμφωνα με την επιστημονική επιτροπή της Βουλής αυτή η ρύθμιση προβληματίζει ως προς την συνταγματικότητα της, γιατί καταλύει την κατά την νομολογία του ΣτΕ εκλαμβανόμενη ως πλήρη αυτοδιοίκηση των Ιδρυμάτων. Η ρύθμιση αυτή υποτίθεται ότι θα προστατεύει τους υποψήφιους από τα παιγνίδια εξουσίας που μπορεί να παίζονται σε ένα τμήμα και τα ίδια τα τμήματα από την εφαρμογή μη αξιοκρατικών κριτηρίων. Θα είναι όμως αρκετά δύσκολο να βρεθεί κάθε φορά το απαιτούμενο εκλεκτορικό σώμα, ιδίως σε γνωστικά αντικείμενα με λίγα μέλη ΔΕΠ σε εθνικό επίπεδο. Είναι φανερό ότι οι συνεχείς μετακινήσεις μελών ΔΕΠ ανά την Ελλάδα καθώς και οι σχετικές δαπάνες θα δημιουργήσουν σοβαρά προβλήματα λειτουργίας στα Ιδρύματα.

Καθεστώς απασχόλησης των μελών ΔΕΠ

- Δεν ρυθμίζεται η αποκλειστική και πλήρης απασχόληση των μελών ΔΕΠ. Θεωρούμε ότι η αποκλειστική απασχόληση πρέπει να είναι μια βασική διεκδίκησή μας, παράλληλα με την γενναία αύξηση των μισθών, σήμερα από τους χαμηλότερους της Ευρώπης. Είναι μια βασική προϋπόθεση για τη βελτίωση της ανώτατης εκπαίδευσης. Στο ίδιο πνεύμα θεωρούμε ότι θα έπρεπε να απαγορεύεται η δεύτερη έμμισθη θέση στο δημόσιο ή ιδιωτικό τομέα ή να περιορίζεται αυστηρά σε έκτακτες περιστάσεις.

Γραμματέας των ΑΕΙ

- Ο θεσμός του Γραμματέα εισάγει μια επικίνδυνη υπερ-συγκέντρωση αρμοδιοτήτων σε ένα μόνο πρόσωπο, που ενισχύει τις ήδη υπάρχουσες γραφειοκρατικές αγκυλώσεις στη λειτουργία των Ιδρυμάτων.

Οι αλλαγές κατά την ψήφιση του Νόμου

Σημειώνουμε κατ' αρχάς ότι στο τελικό κείμενο δεν λήφθηκαν υπόψη οι προτάσεις που υποβλήθηκαν στη Βουλή από φορείς των εκπαιδευτικών και των κομμάτων. Ούτε λήφθηκαν υπόψη οι παρατηρήσεις της επιστημονικής επιτροπής της Βουλής σχετικά με τα σημεία του νόμου που θέτουν προβλήματα αντισυνταγματικότητας. Επί πλέον, ενσωματώθηκαν την τελευταία στιγμή ορισμένες διατάξεις που είναι προβληματικές. Επισημαίνουμε ιδίως τα εξής σημεία:

- (άρθρο 6.7β) Ο Γραμματέας του ΑΕΙ εμπλέκεται ρητά (χωρίς ψήφο βεβαίως) και στις αποφάσεις του Πρυτανικού Συμβουλίου για το Άσυλο
- (άρθρο 5.2στ) Στους στόχους που θα καλύπτει ο 4ετής Προγραμματισμός προστίθεται και ο αριθμός των εισακτέων σε κάθε Τμήμα. Αν και αυτή η διάταξη φαίνεται θετική (σήμερα ο αριθμός εισακτέων καθορίζεται από το Υπουργείο) μένει αδιευκρίνιστος ο βαθμός αυτοτέλειας των τμημάτων, δεδομένου ότι οι 4-ετείς συμφωνίες αποτελούν αντικείμενο διαπραγμάτευση με το Υπουργείο. Θεωρούμε αναγκαίο να μελετηθεί και να αλλάξει ριζικά ο τρόπος εισαγωγής στα ΑΕΙ, ενδεχομένως με κατάργηση των εισαγωγικών εξετάσεων.
- (άρθρο 24.1) Παραπέμπει σε απόφαση του Υπουργού Παιδείας τις αναγκαίες ρυθμίσεις για τον ορισμό και την αποζημίωση των μελών ΔΕΠ άλλων ΑΕΙ που θα συμμετάσχουν (κατά το 1/3) στα εκλεκτορικά σώματα. Η απαίτηση αυτή, η οποία πιθανώς θα οδηγήσει σε 10-15.000

μετακινήσεις το χρόνο, είναι σχεδόν αδύνατο να εφαρμοστεί στην πράξη. Η παραπομπή όλων των πρακτικών προβλημάτων που θα προκύψουν σε απόφαση του Υπουργείου προσθέτει απλώς άλλη μια γραφειοκρατική παρέμβαση στη λειτουργία των ΑΕΙ. Το πιθανότερο αποτέλεσμα όλων αυτών των ρυθμίσεων είναι ότι οι εκλογές και οι εξελίξεις μελών ΔΕΠ είτε θα παρουσιάσουν απαράδεκτη καθυστέρηση είτε θα σταματήσουν εντελώς.

- (άρθρο 25.1) Ορίζεται σε 1 χρόνο (!) το δικαίωμα του Υπουργού να ελέγξει αυτεπάγγελα τη νομιμότητα της πράξης του Πρύτανη με τη οποία διορίζεται το μέλος ΔΕΠ (μετά τη δημοσίευσή της στο ΦΕΚ).

Συμπέρασμα

Κατά την πλειονηφία της ομάδας ο νέος νόμος (σε συνδυασμό με τους νόμους περί αξιολόγησης και δια βίου εκπαίδευσης) σαφώς αποσκοπεί να εντάξει το ελληνικό πανεπιστήμιο στον υπό διαμόρφωση ενιαίο ευρωπαϊκό χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Επιχειρεί να το κάνει με το γνωστό αυταρχικό, κρατικιστικό και πρόχειρο τρόπο της ελληνικής διοίκησης, χωρίς να λαμβάνει υπόψη του τις συζητήσεις και τις προτάσεις που υπέβαλε η πανεπιστημιακή κοινότητα και η ευρύτερη κοινωνία. Η λογική της αποδημοσιοποίησης που το διέπει (άσυλο, τετραετή), εντάσσεται σε μια ευρύτερη στρατηγική που αναπτύσσεται διεθνώς και αποβλέπει στη συρρίκνωση του δημόσιου χώρου και την εγκαθίδρυση ενός ενιαίου χώρου όπου παρέχονται επί αμοιβή κάθε είδους υπηρεσίες. Για τον σκοπό αυτό επιχειρεί με «πειθαρχικές» απειλές να καθαρίσει τον πανεπιστημιακό χώρο από τις εστίες αντίστασης και αποκήρυξης αυτής της στρατηγικής που έχουν το συνήθιο ακόμη να αναπτύσσονται παραδοσιακά σε αυτόν και λόγω της πειραματιζόμενης και δύσκολα χειραγωγούμενης νεότητας

Κατά την Έφη Γαζή, ο νόμος είναι εξαιρετικά αντιφατικός. Περιλαμβάνει ορισμένες θετικές ρυθμίσεις, π.χ. διαφάνεια και δημοσιότητα των πεπραγμένων στα ΑΕΙ (άρθρο 18), εισαγωγή της καθολικής ψηφοφορίας των φοιτητών/τριών (άρθρο 8), εισαγωγή του συμβούλου σπουδών (άρθρο 12), δυνατότητα οργάνωσης μαθημάτων σε ξένη γλώσσα (άρθρο 17). Ωστόσο, όπως φάνηκε από την ανάλυση των συγκεκριμένων διατάξεων παραπάνω, πολλά άρθρα ενισχύουν τον κρατικό παρεμβατισμό στα ΑΕΙ, δεν συμβάλλουν στην ενίσχυση της αυτοτέλειας αλλά ούτε και στην ανάπτυξη του δημόσιου πανεπιστημίου ενώ άλλα έχουν «τιμωρητικό» χαρακτήρα.

Η ομάδα συμφωνεί ομόφωνα ότι πολλές από τις διατάξεις του νόμου θα είναι ανεφάρμοστες στην πράξη, ενώ άλλες θα επιτείνουν την ήδη σημαντική επιβάρυνση στη λειτουργία των ΑΕΙ. Αιτούμενο είναι ένας νέος πραγματικός νόμος-πλαίσιο που θα λαμβάνει υπόψη τις αλλαγές που σημειώθηκαν στην ελληνική κοινωνία και στη διεθνή κοινότητα τα τελευταία 30 χρόνια και μια εκπαιδευτική μεταρρύθμιση που θα αφορά όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Μια πραγματική εκπαιδευτική μεταρρύθμιση δεν εξαντλείται σε διοικητικές και νομοθετικές ρυθμίσεις, αλλά πρέπει να αποσκοπεί στη μετατροπή των εκπαιδευόμενων σε ελεύθερα σκεπτόμενα άτομα με στέρεες επιστημονικές γνώσεις και στη βελτίωση των προοπτικών επαγγελματικής αποκατάστασης των νέων. Πρωταρχική προϋπόθεση για μια τέτοια μεταρρύθμιση είναι η γενναία αύξηση της χρηματοδότησης του δημόσιου Πανεπιστημίου.

Υπενθυμίζουμε και υιοθετούμε το ψήφισμα που εγκρίθηκε από τη Γενική Συνέλευση του Συλλόγου μας στις 28/2/07

"Πάγιο αίτημα της Πανεπιστημιακής κοινότητας τα τελευταία χρόνια είναι οι αλλαγές στα ΑΕΙ με στόχο ένα ανοιχτό, δημοκρατικό δημόσιο Πανεπιστήμιο που θα προσφέρει δωρεάν εκπαίδευση υψηλής ποιότητας και θα λειτουργεί με ελευθερία στην διδασκαλία και την έρευνα. Ένα Πανεπιστήμιο με κατοχυρωμένη την ακαδημαϊκή του αυτοτέλεια και αυτοδιοίκηση (οικονομική, ακαδημαϊκή, διοικητική) που θα διαθέτει τους απαραίτητους πόρους για να επιτελέσει το εκπαιδευτικό του έργο. Το προτεινόμενο νομοσχέδιο δεν έχει καμιά σχέση με «μεταρρύθμιση», είναι πρόχειρο και αποσπασματικό και δεν προτείνει λύσεις στα υπαρκτά προβλήματα των ΑΕΙ. Πολλά άρθρα του αφορούν δευτερεύοντα θέματα, ενώ όσα αναφέρονται σε υπαρκτά προβλήματα δεν αντιμετωπίζουν τις αιτίες της κρίσης των ελληνικών Πανεπιστημίων, αλλά αντίθετα την επιτείνουν. Η αντιμετώπιση αυτών των προβλημάτων απαιτεί μια μακρόχρονη μεταρρυθμιστική διαδικασία που να καλύπτει όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Το νομοσχέδιο αυτό, εάν υιοθετηθεί, θα αποτελέσει ακόμη μια χαμένη ευκαιρία για το ελληνικό Πανεπιστήμιο. "

Βόλος, 2 Μαΐου 2007